

RENDEZ-VOUS MET DE DOOD
(Appointment with death)

Thriller in drie bedrijven

door

AGATHA CHRISTIE

vertaald

door

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **RENDEZ-VOUS MET DE DOOD – APPOINTMENT WITH DEATH** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **AGATHA CHRISTIE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © by ACL

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 16 tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

- 1 U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
- 2 U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

Mrs. Boynton

Ginevra Boynton - haar stiefdochter

Lennox Boynton - haar oudere stiefzoon

Nadine Boynton - de vrouw van Lennox

Liftboy

Wethouder Higgs

Klerk

Bedoeïenen

Lady Westholme

Miss Pryce

Dr. Gerard

Sarah King

Jefferson Cope

Raymond Boynton - de jongere broer van Lennox

Tolk

Kolonel Carbery

Vrouwelijke bezoeker

2 Mannelijke bezoekers

TIJD VAN HANDELING:

Het heden.

PLAATS VAN HANDELING:

EERSTE BEDRIJF:

De lounge van het hotel King Solomon in Jeruzalem.

TWEEDE BEDRIJF:

Eerste scène: het reizigerskamp in Petra, een week later.

Tweede scène: hetzelfde, drie uur later.

DERDE BEDRIJF:

Eerste scène: hetzelfde, de volgende morgen.

Tweede scène: hetzelfde, dezelfde middag.

OPMERKING VAN DE SCHRIJVER:

Het effect van het omhoog- en omlaaggaan van de lift kan gemakkelijk worden bereikt door een gazen raam in de liftdeur te maken, waarachter een lichtbak omhoog of omlaag kan worden bewogen. Er is een plafonnière in de lift, welke altijd brandt en zichtbaar is als het publiek de lift kan zien.

De spelers dragen tropenkleren die passen bij de figuren en de nationaliteit. Het is aan te bevelen dat alle personen lichte kleding dragen, behalve Mrs. Boynton, die altijd in het zwart gekleed gaat. De hotelklerk draagt een grijze, geklede jas en een fez. De gids heeft een wit Arabisch tenue aan met een rode fez als hij in het hotel is, maar in het kamp draagt hij bruine kleren, evenals de Arabische jongen. Kolonel Carbery heeft het kaki uniform van de Palestijnse politie aan, d.w.z. een jasje en een korte broek met een blauwe dienstpet.

EERSTE BEDRIJF

DECOR:

De lounge van het King Solomon Hotel in Jeruzalem. Middag. Midden achter zijn drie open bogen, waarvan de middelste toegang geeft tot een terras met een balkonhek, waarachter de strakblauwe hemel te zien is. Een boog rechts achter leidt naar de hoofdingang en bogen links achter en rechts voor leiden naar andere delen van het hotel. Links voor is een lift met een schuifdeur. Een kwart ronde balie voor de receptie staat links achter. In het midden staat een kleine tafel met vijf stoelen. Rechts voor staat een lage tafel met een stoel. Langs de wanden staan nog enkele kleine tafels. Op het terras staat een tafel met twee stoelen en een parasol.

Als het doek opengaat, zit Mrs. Boynton achter de tafel in het midden. Ze is een grote gezette vrouw, net een afgodsbeeld, met een uitdrukingsloos gezicht. Ze beweegt haar handen en ogen, maar niet haar lichaam. Naast haar stoel staat een wandelstok. Haar familie staat om haar heen als hovelingen rond de koningin. Genevra Boynton, haar dochter, zit rechts van haar. Ze is een knap meisje van negentien met een verslagen, lege uitdrukking. Ze staart in de ruimte. Zo nu en dan bewegen haar lippen alsof ze in zichzelf praat. Haar vingers plukken een zakdoekje in kleine stukjes uiteen. Dit wordt deels door de tafel verhuld. Nadine Boynton, de schoon- dochter, zit links van Mrs. Boynton. Het is een stille vrouw van achtentwintig. Ze naait. Lennox Boynton, de oudste zoon van Mrs. Boynton en de man van Nadine, zit links naast Nadine. Hij houdt een boek ondersteboven vast en doet alsof hij leest. De receptionist staat achter de balie. Een mooi Italiaans meisje komt rechts achter binnen en gaat naar de balie.

Meisje: *La mia chiave, per favore.*

Receptionist: *(verbaasd)* Wat zegt u?

Meisje: *(nadrukkelijk)* Chiave. Ah, u begrijpt het niet. Mijn - sleutel - alstublieft.

Receptionist: Zeker, signorina. *(geeft haar de sleutel)*

Meisje: *Grazie, signor. (ze gaat naar de lift. De liftdeur gaat open en wethouder Higgs stapt eruit. Hij is een gezette, statige man van middelbare leeftijd en heeft het accent van iemand uit Lancashire. Hij laat het meisje passeren en licht zijn hoed een beetje op. Het meisje stapt in de lift, doet de deur dicht en de lift gaat omhoog. Higgs kijkt nieuwsgierig naar de familie Boynton, gaat dan snel naar de boog*

rechts achter, stopt en gaat terug naar de balie)

Higgs: Is er nog post voor me? Higgs is de naam.

Receptionist: De post is in het kantoor van de conciërge in de hal, meneer.

Higgs: Conciërge? Moet je die man zo'n chique naam geven? Wat is er verkeerd aan portier?

Receptionist: *(onverschillig)* Wat u maar wilt, meneer.

Higgs: Ik moet hier vijf pond per dag betalen en ik vind het niet veel bijzonders. *(hij kijkt rond)* Geef mij het Midland in Manchester maar, ook al hebben ze daar niet van die fraaie zuilen. *(doet een paar stappen en komt terug)* Zeg, als een van die gidsen terugkomt van het reisbureau, zeg hem dan maar dat ie moet wachten tot ik terugkom. *(Higgs gaat rechts achter af. Stilte. Je verwacht dat de Boyntons wat tegen elkaar zullen zeggen, maar dat is niet het geval. Nadine laat haar schaar vallen. Als ze hem opraapt, kijkt Mrs. Boynton naar haar, maar ze zegt niets. De lippen van Genevra bewegen, ze glimlacht. Ze fluistert wat, terwijl haar vingers aan het doekje friemelen. Mrs. Boynton kijkt nu naar Genevra, kijkt haar even stilzwijgend aan en zegt dan met een lage stem)*

Mrs. Boynton: Jinny! *(Genevra schrikt. Kijkt Mrs. Boynton aan, doet haar mond open, maar zegt niets. Achter rechts is het geluid van een aankomende bus te horen en het rumoer van stemmen. Mrs. Boynton en Nadine kijken naar de boog rechts achter. Genevra en Lennox reageren niet. Een Arabische jongen met koffers komt rechts achter binnen en gaat naar de balie. Hij krijgt aanwijzingen van de receptionist en gaat links achter af. Lady Westholme, Miss Amabel Pryce en dokter Gerard komen rechts achter binnen en gaan naar de balie. Lady Westholme is een grote, indrukwekkende vrouw in tweed gekleed, heel Engels en heel landelijk. Miss Pryce is een typische oudere, vrijgezelle vrouw met een grote zonnehoed en een heleboel kralenkettingen en sjaaltjes. Dokter Gerard is een goed uitziende Fransman van middelbare leeftijd. Hij heeft een krant bij zich)*

Lady Westholme: Ik ben Lady Westholme.

Receptionist: *(wijst naar een stapel papieren)* Wilt u even een formulier invullen, alstublieft?

Lady Westholme: Hebt u mijn telegram uit Cairo gekregen?

Receptionist: Zeker, Lady Westholme. Uw kamers zijn klaar. Honderdacht en honderdnegen op de tweede verdieping.

Lady Westholme: Ik geef de voorkeur aan de eerste verdieping.

Receptionist: Ik ben bang dat we daar niets meer vrij hebben. *(de Arabische jongen komt binnen)*

Lady Westholme: *(gaat op haar strepen staan)* Ik heb besloten hier te

logeren in plaats van bij de Hoge Commissaris en ik verwacht dan ook dat ik behoorlijk word behandeld. Als er op de eerste verdieping geen kamers meer vrij zijn, zal iemand moeten vertrekken. Begrepen?

Receptionist: *(verdedigend)* Als uwe lady'ship voorlopig even naar de tweede verdieping wil gaan, zullen we voor vannacht wat organiseren. Mag ik uw paspoort, alstublieft? *(hij wijst naar het formulier)* Naam, voornamen en nationaliteit, alstu- blijft.

Lady Westholme: *(terwijl ze schrijft, luid)* Brits.

Gerard: *(zacht)* Ongetwijfeld.

Receptionist: *(tegen de Arabische jongen)* Boy! *(hij geeft hem de sleutel. De jongen gaat naar de lift. Lady Westholme volgt hem. Mrs. Boynton volgt Lady Westholme met de ogen. Miss Pryce vecht met het formulier)*

Miss Pryce: Oh, lieve help, ik hoop maar dat ik dit goed ingevuld heb. Ik vind die formulieren altijd zo verwarrend.

Gerard: *(helpt haar)* Nationaliteit, hier. Bent u ook Brits? *(de jongen drukt op de bel van de lift en gaat weer naar de balie, wacht ongeduldig)*

Miss Pryce: Oh, nu.... ja, zeker.... tenminste.... om eerlijk te zijn.... *(vertrouwelijk)* ben ik Welsh.... maar het is toch allemaal hetzelfde, nietwaar? *(ze laat haar tasje vallen)*

Gerard: *(raapt het op)* Kijk eens.

Miss Pryce: Oh, dank u. *(tegen de receptionist)* Hebt u.... is er... ik geloof dat er een kamer voor mij is gereserveerd. Ik heb gevraagd om uitzicht op de Dode Zee.

Receptionist: Naam?

Miss Pryce: Oh, hemeltje, wat dom van me. Pryce. Miss Pryce. Miss Amabel Pryce. *(de lift komt naar beneden en Lady Westholme stapt in de lift)*

Receptionist: *(tegen de jongen)* Nummer vier-acht-vier. *(geeft de sleutel. De jongen gaat naar de lift. Miss Pryce laat haar tasje weer vallen en Gerard pakt het op)*

Miss Pryce: Oh, wat stom toch. Dank u zeer. *(de jongen gaat de lift in; ze rent naar de lift)* Wacht! Wacht!

Gerard: *(tegen de receptionist)* Dokter Theodore Gerard. *(hij vult een formulier in)*

Receptionist: Oh, ja, dokter Gerard. Nummer één-acht-vier. *(geeft hem de sleutel. Gerard gaat naar de lift en wacht. Ginevra kijkt naar hem. De lift komt naar beneden en de deur gaat open. Sarah King komt uit de lift. Ze is een aantrekkelijk, zelfbewust meisje van drieëntwintig. Ze loopt langs Gerard, aarzelt, lacht dan tegen hem. Gerard buigt)*

Gerard: Hoe maakt u het?

Sarah: Ik ben zo blij dat ik u weer zie. Ik heb u nog nooit bedankt voor

uw hulp bij het station in Caïro, die avond.

Gerard: Oh, dat stelde niets voor - graag gedaan. Vindt u Jeruzalem mooi, Miss.... eh....?

Sarah: King, dokter Sarah King.

Gerard: *(opgewekt)* Ah, we zijn collega's. *(hij geeft haar zijn kaartje)*
Dokter Gerard.

Sarah: Collega's? *(ze kijkt op het kaartje)* Doctor Theodore Gerard. Oh. Bent u **de** dokter Gerard? Maar natuurlijk, dat moet.

Gerard: Ik ben dokter Theodore Gerard. Dus, zoals ik al zei, we zijn collega's.

Sarah: Ja, maar u bent iemand en ik ben nog maar net begonnen.

Gerard: *(glimlacht)* Oh, nu ja, ik hoop maar dat het niet is als dat Engelse gezegde - wacht even, dan weet ik het wel weer. *(langzaam)* 'Dokters verschillen van mening, en patiënten gaan dood'.

Sarah: Leuk dat u dat kent! Gelukkig hebben we hier geen patiënten. Bent u met de middagtrein aangekomen?

Gerard: Ja. Met een heel belangrijke Engelse dame. *(hij trekt een gezicht)* Lady Westholme. Aangezien God niet in Jeruzalem is, moet ze genoeg nemen met het King Solomon Hotel.

Sarah: *(lacht)* Lady Westholme is anders een belangrijke politica. In haar eigen ogen, in ieder geval. Ze zit altijd te hakken op de regering over woningen en gelijke betaling voor vrouwen. Ze was staatssecretaris of zoiets, maar bij de laatste verkiezingen heeft ze haar zetel verloren.

Gerard: Niet het soort dat u erg interesseert.

Sarah: Nee... maar.... *(ze laat haar stem zakken en trekt Gerard naar links achter)* er is hier wel iemand die dat wel doet. Niet kijken. Het is een Amerikaanse familie. Ze zaten gisteren in dezelfde trein als ik. Ik heb met de zoon gepraat. *(Gerard kijkt naar Lennox)* Nee, die niet - de jongere. Hij was best aardig. Die vrouw ziet er nogal vreemd uit, hè? Haar familie aanbidt haar gewoonweg.

Gerard: *(zacht)* Misschien omdat ze weten dat ze het niet al te lang meer zal maken. Herkent u de tekenen?

Sarah: Hoelang geeft u haar nog?

Gerard: Misschien zes maanden - wie weet? Wilt u iets drinken?

Sarah: Nee, nu nog niet. *(ze kijkt op haar horloge)* Ik moet een pakje afhalen in een winkel. Ik moet opschieten. *(ze knikt vriendelijk)* Een andere keer, misschien. *(snel af. Gerard kijkt haar even na en gaat dan naar de receptionist)*

Gerard: Cinzano à l'eau, alstublieft. *(hij gaat langzaam van links langs de tafel in het midden naar rechts en kijkt naar het boek van Lennox. Gaat zitten en slaat de krant open, maar bestudeert ondertussen de familie Boynton. De receptionist klapt in zijn handen. De jongen komt*

links achter op. De receptionist geeft de bestelling van Gerard door en de jongen gaat weer af. Ginevra kijkt Gerard aan, haar vingers trekken het zakdoekje verder kapot)

Mrs. Boynton: *(lage stem)* Ginevra, je bent moe. *(Ginevra schrikt)* Ik geloof dat je beter kunt gaan rusten.

Ginevra: Ik ben niet moe, ma. Echt niet.

Mrs. Boynton: Jawel. Ik weet wel beter. Ik geloof niet.... *(ze pauzeert)* ik geloof niet dat je morgen mee kunt, de stad in. *(de liftdeur gaat dicht en de lift gaat omhoog)*

Ginevra: Oh, dat kan ik best. *(vurig)* Ik voel me prima.

Mrs. Boynton: Nee, dat doe je niet. Je bent ziek aan het worden.

Ginevra: *(staat op; hysterisch)* Dat is niet, dat is niet waar.

Mrs. Boynton: Ga naar boven en ga rusten.

Ginevra: Ik word niet ziek, ik wil niet ziek worden.

Mrs. Boynton: Ik weet het altijd.

Nadine: Ik ga wel met je mee, Jinny.

Mrs. Boynton: Nee, laat haar maar alleen gaan.

Ginevra: Ik wil dat Nadine meegaat. *(ze laat haar zakdoekje vallen)*

Nadine: *(legt haar naaiwerk op tafel)* Dan ga ik toch met je mee. *(ze staat op)*

Mrs. Boynton: Ze gaat het liefst alleen. *(ze kijkt Ginevra strak aan)* Nietwaar, Jinny?

Ginevra: *(na een moment; mechanisch)* Ja, ik ga liever alleen. Dank je, Nadine. *(ze gaat langzaam naar de lift. Mrs. Boynton kijkt Ginevra na. Nadine gaat weer zitten en begint weer te naaien. De lift komt naar beneden en de deur gaat open. Het Italiaanse meisje komt uit de lift. Ze heeft een uitdagend zwempak aan, heeft een tijdschrift in de hand en een onaange- stoken sigaret in een lang pijpje. Ginevra gaat de lift in en gaat omhoog. Het meisje gaat naar de balie en de receptionist steekt haar sigaret aan)*

Meisje: Ik wil graag een Martini op het terras. *(ze gaat naar het terras en gaat rechts van de tafel onder de parasol zitten. De jongen komt links achter op met het drankje dat Gerard heeft besteld. Hij zet het glas op zijn tafeltje. Gaat dan naar de balie en neemt de bestelling van het meisje over. Links af. Jefferson Cope komt opgewekt rechts achter binnen. Hij is ongeveer vijfenveertig: een vrolijke, normale, tamelijk ouderwetse Amerikaan)*

Cope: *(gaat naar de tafel midden)* Ik was jullie al aan het zoeken. *(geeft iedereen de hand)* Hoe gaat het, Mrs. Boynton? Niet al te vermoeid na de reis uit Caïro?

Mrs. Boynton: *(plotseling heel aardig)* Nee, dank je. Mijn gezondheid is nooit al te best, dat weet je wel....

Cope: Ach, natuurlijk. (*sympathiek*) Jammer, jammer.

Mrs. Boynton: Maar ik voel me zeker niet slecht. (*ze kijkt naar Nadine*)
Nadine zorgt goed voor me, hè Nadine?

Nadine: (*uitdrukkingsloos*) Ik doe mijn best.

Cope: (*hartelijk*) Dat wil ik graag geloven. En, Lennox, wat vind jij van de stad van koning David? (*Lennox blijft in zijn boek kijken en antwoordt niet*)

Mrs. Boynton: Lennox!

Lennox: (*komt uit gedachten terug*) Sorry, wat zei je, Cope?

Cope: Ik vroeg wat jij vond van de stad van koning David.

Lennox: Oh, ik weet het niet.

Cope: Beetje teleurgesteld? Ik moet eerlijk zeggen, dat was ik de eerste keer ook. Maar misschien heb je nog niet alles gezien.

Lennox: We kunnen niet al te veel doen, vanwege moeder.

Mrs. Boynton: Een paar uur rondkijken is alles wat ik kan.

Cope: Ik vind het geweldig wat u nog allemaal doet, Mrs. Boynton.

Mrs. Boynton: Ik geef niet toe. Het is een kwestie van wilskracht - ja, wilskracht. (*Raymond Boynton komt rechts achter op en gaat naar de tafel. Hij is een knappe jongeman van vieren- twintig. Hij glimlacht en ziet er gelukkig uit. Hij heeft een ingepakt flesje met medicijnen bij zich*)

Cope: Hallo, Ray, ik zag je wel, toen ik binnenkwam, maar jij had wel andere dingen aan je hoofd. (*lacht*)

Mrs. Boynton: Andere dingen? (*ze kijkt naar Raymond en de lach besterft op zijn gezicht*) Heb je mijn medicijnen van de apotheek gehaald?

Raymond: Zeker, ma, hier is het. (*geeft het flesje*)

Cope: Dat was een knap meisje, waar je mee stond te praten, Ray.

Mrs. Boynton: Meisje? Wat voor meisje? (*legt het pakje op tafel*)

Raymond: (*nerveus*) Ze zat gisteren in de trein. Ik heb haar met haar koffers geholpen - waren een beetje zwaar.

Mrs. Boynton: Juist!

Raymond: (*draait zich wanhopig naar Cope*) Ik veronderstel dat u wel alles goed hebt bekeken. (*de jongen komt binnen met een blad en het drankje van het meisje. Hij zet het glas op haar tafel en gaat af*)

Cope: Nu, ik hoop Jeruzalem de volgende dagen grondig te bekijken en dan ga ik naar Petra, de roserode stad Petra - een heel bijzonder natuurlijk fenomeen, een beetje uit de gewone richting.

Mrs. Boynton: Een rozerode stad - half zo oud als de wereld.

Raymond: Klinkt goed.

Cope: Het is de moeite waard. (*hij aarzelt, gaat naar links en dan naar Mrs. Boynton*) Ik vroeg me af of ik jullie soms kon overhalen om met me mee te gaan? Ik weet wel dat **u** het niet kunt, Mrs. Boynton, en een

paar van uw familieleden zullen wel bij u willen blijven, maar als u de troepen zou splitsen, zo te zeggen..... *(hij kijkt van de een naar de ander en tenslotte naar Mrs. Boynton)*

Mrs. Boynton: *(uitdrukkingsloos)* Ik geloof niet dat we uit elkaar willen. We hangen erg aan elkaar. Wat vinden jullie, kinderen?

Lennox, Raymond: *(tegelijk)* Nee, moeder./ Oh, nee.

Mrs. Boynton: Ziet u wel. Ze willen me niet alleen laten. En jij, Nadine? Je zei niets.

Nadine: Nee, dank u, als Lennox er niets voor voelt, ga ik ook niet.

Mrs. Boynton: Kom, Lennox, zeg eens wat. Waarom gaan jij en Nadine niet? Ik geloof dat zij wel graag wil.

Lennox: *(nerveus)* Ik... nu ja... nee.... ik... ik... denk dat we beter bij elkaar kunnen blijven.

Cope: Tjee, zeg. Jullie klitten aan elkaar. *(hij kijkt glimlachend naar Raymond en pakt een tijdschrift. Sarah komt rechts achter binnen. Ze heeft een klein pakje bij zich, gaat via het terras af. Raymond kijkt haar na. Mrs. Boynton kijkt naar Raymond)*

Mrs. Boynton: *(tegen Cope)* We zijn heel erg op onszelf. *(tegen Raymond)* Is dat het meisje waar je buiten mee hebt staan praten?

Raymond: Ja... eh.... ja.

Mrs. Boynton: Hoe heet ze?

Raymond: Ze heet King. Ze is.... ze is dokter.

Mrs. Boynton: Juist. Een van die vrouwelijke dokters. Ik geloof niet dat we veel met haar te maken willen hebben, jongen. *(ze staat op)* Zullen we gaan? *(ze pakt haar medicijnen. Nadine pakt haastig haar naaiwerk op en geeft Mrs. Boynton haar stok. Lennox staat op. Mrs. Boynton tegen Cope)* Ik zou niet weten wat ik zonder Nadine zou moeten beginnen. Ze zorgt zó goed voor me. *(Mrs. Boynton gaat naar de lift. Cope, Nadine, Lennox en Raymond gaan met haar mee als in een optocht)* Maar soms is het wel erg saai voor haar. Je zou de stad eens in moeten gaan met meneer Cope, Nadine.

Cope: *(tegen Nadine)* Ik zou het geweldig vinden. Kunnen we niet meteen wat afspreken?

Nadine: Misschien - morgen. *(de lift komt en iedereen behalve Cope gaat naar boven. Cope slungelt even wat rond en gaat dan naar Gerard)*

Cope: Neem me niet kwalijk, maar u moet dokter Theodore Gerard zijn.

Gerard: Ja. *(staat op)* Maar ik ben bang....

Cope: U weet natuurlijk niet meer wie ik ben. Ik heb vorig jaar in Harvard een college van u bijgewoond en later ben ik aan u voorgesteld. *(bescheiden)* Oh, ik was een van de vijftig aan-wezigen. Een geweldig interessante lezing, over psychiatrie natuurlijk.

Gerard: Erg vriendelijk van u.

Cope: Er zijn veel beroemdheden in Jeruzalem. Mag ik u wat te drinken aanbieden?

Gerard: Graag, Cinzano à l'eau.

Cope: Oh, tussen twee haakjes, mijn naam is Cope. *(tegen de receptionist)* Een Cinzano à l'eau en een whisky puur. *(de receptionist klapt in zijn handen. De jongen komt op, neemt de bestelling op en gaat weer af)*

Gerard: *(gaat naar de midden tafel)* Vertelt u me eens - dat interesseert me namelijk - is dat nu een typisch Amerikaanse familie, waar u mee hebt staan praten?

Cope: Oh, nee, dat zou ik zeker niet durven zeggen.

Gerard: Ze schijnen - erg aan elkaar te hangen.

Cope: U bedoelt dat ze de hele tijd om die oude dame draaien? Dat is zo. Ze is heel bijzonder, weet u.

Gerard: Oh ja? Vertel me eens wat meer over haar.

Cope: Ik heb de laatste tijd veel over die familie nagedacht. Ziet u, de jonge Mrs. Boynton - Mrs. Lennox Boynton - is een oude vriendin van me.

Gerard: Ach, die charmante jonge vrouw?

Cope: Klopt, dat is Nadine. Ik kende haar voordat ze trouwde met Lennox Boynton. Ze was in het ziekenhuis en leerde voor verpleegster. Toen is ze op vakantie bij de Boyntons geweest - ze was een verre nicht - en ze is met Lennox getrouwd.

Gerard: En is het - een gelukkig huwelijk?

Cope: *(na een moment)* Ik.... ik weet eigenlijk niet wat ik daarop moet zeggen.

Gerard: Is er iets wat u dwars zit?

Cope: Ja. Ik stel uw mening erg op prijs - dat wil zeggen, als ik u niet verveel.

Gerard: Zeker niet. Ik ben gespecialiseerd in mensen. Ik heb er altijd belangstelling voor. Vertel me maar eens wat over die familie Boynton.

Cope: Nu, wijlen Elmore was een zeer rijk man. Deze Mrs. Boynton is zijn tweede vrouw.

Gerard: Ze is dus de stiefmoeder.

Cope: Inderdaad. Maar vergeet niet dat de kinderen nog erg jong waren toen ze trouwde en dat zij haar altijd als hun eigen moeder hebben beschouwd. Ze zijn erg toegewijd, zoals u hebt gezien.

Gerard: Ik heb hun - toewijding inderdaad gezien.

Cope: Elmore Boynton had een hoge dunk van zijn tweede vrouw. Toen hij stierf, heeft hij haar de volledige zeggenschap gegeven - ze is een buitengewoon schrandere zakenvrouw. Na zijn dood heeft ze zich

helemaal aan zijn kinderen gewijd en heeft ze de buitenwereld nagenoeg buitengesloten. Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet weet of dat nu wel zo verstandig is.

Gerard: Voor opgroeiende kinderen is dat desastreus.

Cope: (*geraakt*) Nu ja, dat is ook precies wat **ik** ervan denk. In haar toewijdingsdrang heeft ze hen nooit toegestaan om contact te leggen met de buitenwereld. Het resultaat is dat ze opgegroeid zijn als een... een stelletje neuroten. Ze kunnen geen vriendschap sluiten met vreemden.

Gerard: Wonen ze nog allemaal thuis? Hebben die mannen geen beroep? Geen carrière?

Cope: Nee. Er is geld genoeg, ziet u.

Gerard: Maar ze zijn financieel van hun stiefmoeder afhankelijk.

Cope: Klopt. Ze heeft hen aangemoedigd om thuis te blijven en niet uit te gaan of een baan te zoeken. (*de jongen komt met de drankjes. Hij serveert en gaat weer af*) Ze spelen geen golf, ze zijn geen lid van een of andere club, ze gaan niet uit dansen en ze kennen geen andere jonge mensen.

Gerard: Wat doen ze dan wel?

Cope: Nu ja, ze.... ze zitten daar maar. U hebt het vandaag zelf gezien.

Gerard: En u bent het daar niet mee eens?

Cope: (*fel*) Een jongen moet toch niet aan moeders rokken blijven hangen. Hij moet zijn vleugels uitslaan en onafhankelijk worden.

Gerard: En als dat onmogelijk is?

Cope: Wat bedoelt u - onmogelijk?

Gerard: Meneer Cope, er zijn twee manieren om een boom in zijn groei te belemmeren.

Cope: Het is een aardig welgesteld stelletje mensen.

Gerard: De geest kan even goed achterblijven als het lichaam.

Cope: De geest?

Gerard: Ik geloof niet dat u mijn standpunt helemaal begrepen hebt. Maar ga door.

Cope: Ik vind dat het hoog tijd is dat Lennox Boynton eens ophoudt met duimendraaien. Hoe kan een man op die manier geloven dat zijn vrouw hem blijft respecteren?

Gerard: Aha, nu snap ik het. U denkt aan zijn vrouw.

Cope: Ik schaam me niet voor mijn gevoelens voor die vrouw. Ik ben erg op haar gesteld. Ik wil haar alleen maar gelukkig zien. Als zij gelukkig was met Lennox, dan zou ik me dadelijk terugtrekken.

Gerard: (*staat op*) Dit soort ridderlijkheid bestaat alleen nog maar in Amerika.

Cope: U mag me best belachelijk vinden, dokter Gerard. Mis- schien

klinkt het allemaal wel romantisch en ouderwets, maar ik krijg de kriebels van die man. Hij zit daar maar te lezen en neemt noch van zijn vrouw noch van iemand anders enige notitie.

Gerard: Maar hij zat helemaal niet te lezen.

Cope: Niet te lezen - maar hij had toch een boek....

Gerard: Hij hield het boek ondersteboven. Gek, hè? *(hij ziet het kapotgetrokken zakdoekje van Ginevra op de grond liggen)* En hier is nog zoiets. *(hij pakt de zakdoek)* Een zakdoek die helemaal aan stukken is getrokken door dat meisje.

Cope: Maar dat is... dat is heel eigenaardig.

Gerard: Ja, eigenaardig, maar ook heel interessant.

Cope: Nu, ik heb best waardering voor toewijding, maar ik vind dat het ook te ver kan gaan. Sorry, ik moet nog naar American Express voor ze sluiten. Ik zie u straks nog wel.

Gerard: A toute à l'heure. *(Cope rechts achter af. Gerard bekijkt de zakdoek)* Moederlijke toewijding? Ik betwijfel het.

Ginevra: *(komt links achter op, kijkt rond en komt dan snel naar Gerard)* Oh, alstublieft, ik moet u dringend spreken. *(Gerard kijkt haar verbaasd aan en staat op)*

Gerard: Miss Boynton?

Ginevra: *(dramatisch)* Ze nemen me mee. Ze zijn van plan me te vermoorden - of op te sluiten. *(ze pakt zijn arm en schudt die heftig)* U moet me helpen - u **moet** me helpen. *(ze kijkt hem smekend aan)*

Gerard: Is dit uw zakdoek?

Ginevra: Ja. *(pakt de zakdoek zonder interesse aan)* Luister, ik hoor eigenlijk niet bij hen. Ik heet ook eigenlijk geen Boynton. Ik ben.... ik ben *(ze richt zich op)* van koninklijke bloede.

Gerard: *(bekijkt haar aandachtig)* Juist, ja.

Ginevra: Ik wist wel dat ik u kon vertrouwen. Overal om me heen zijn vijanden. Ze proberen mijn eten te vergiftigen - dat soort dingen - ik mag met niemand praten. Als u me zou kunnen helpen ontsnappen.... *(ze kijkt angstig rond)* Ze komen. Ik word altijd bespioneerd. Ze mogen niet weten dat ik met u heb gepraat. *(links achter af)*

Gerard: *(kijkt haar na)* Nom d'un nom d'un nom!

Sarah: *(komt via het terras binnen)* Is er iets, dokter Gerard?

Gerard: Ja, dat kun je wel zeggen. Quelle histoire! Koninklijk bloed, achtervolging, vergif in het eten, omringd door vijanden. *(de lift komt omlaag en gaat open. Lady Westholme, Miss Pryce en de gids komen uit de lift. Lady Westholme heeft "The Times" bij zich en Miss Pryce heeft haar handtas bij zich)*

Sarah: Maar dat..... *(ze stopt en gaat naar rechts)*

Lady Westholme: *(gaat naar Gerard)* Ah, dokter Gerard. Ik heb u

gezocht. *(de gids gaat links van Lady Westholme staan. Miss Pryce gaat naar de balie)* We hebben de trip naar Petra bijna geregeld. We gaan dinsdag weg en blijven dan de nacht in Amman. De volgende dag kunnen we dan doorreizen naar Petra. We maken de trip in een eersteklas toerbus. *(ze wijst naar de gids)* Dit is onze gids - Mohammed.

Gids: Mijn naam niet Mohammed, lady. Mijn naam Aissa.

Lady Westholme: Ik noem gidsen altijd Mohammed.

Gids: Ik Christen gids. Naam is Aissa, als Jezus.

Lady Westholme: Dat lijkt nergens op. Ik zal je Mohammed noemen, geen gemaar, alsjeblieft.

Gids: Zoals u wenst, lady. Ik geef altijd tevredenheid. Hier - *(hij haalt een handvol smerige en gescheurde brieven tevoorschijn)* hier bewijs. Hier van Engelse lady - Barones - als u. Hier van zeer eerwaarde priester - bisschop - met slobkousen en malle hoed. Hier brief van Miss Coralle Bell, dame danst op toneel. Allemaal zelfde. Aissa heel schoon, heel godsdienstig, weet alles van bijbel....

Lady Westholme: Ik hoop maar dat je schoon bent. Die brieven zijn anders smerig genoeg.

Gids: Nee, nee, lady, geen smerige ansichtkaarten. Geen porno, alles heel christelijk, net als Aissa. *(hij slaat zich op de borst)* Aissa heel schoon. Heel hygiëne.

Lady Westholme: *(tegen Gerard)* Zoals ik dus zei, we gaan dinsdag weg. Met ons vieren, Mohammed, u en.... en wie is nu ook weer de vierde? *(Miss Pryce is ondertussen teruggekomen van de balie en kucht bescheiden)* Oh, ja, Miss Pryce natuur- lijk.

Miss Pryce: Erg vriendelijk van u. Echt, het zal geweldig worden, denk ik. Misschien een beetje vermoeiend.

Lady Westholme: Ik voel me nooit vermoeid.

Miss Pryce: Is dat niet formidabel, ondanks alles wat u doet?

Lady Westholme: Ik heb hard werken altijd een stimulans gevonden. *(Miss Pryce gaat zitten)* Ik wilde juist zeggen, dokter Gerard, dat we nog een plaatsje over hebben, want Mohammed gaat natuurlijk naast de chauffeur zitten.

Gids: Ik stop de wagen, draai om en vertel alles wat we zien.

Lady Westholme: Daar was ik al bang voor. *(de gids gaat naar het terras, probeert het Italiaanse meisje iets te verkopen, gaat naar de balie en praat even met de receptionist)* Ik dacht dat u misschien nog iemand kende die mee kon gaan. Dat zou de kosten wat drukken. Ik heb een hekel aan onnodige uitgaven. *(ze kijkt naar Sarah)*

Gerard: Miss King? U hebt geloof ik gezegd dat u Petra wilde bezoeken. Mag ik u voorstellen, Miss King - nee, dokter King -Lady Westholme.

Lady Westholme: (*dominant*) Ik vind het altijd buitengewoon om kennis te maken met jonge vrouwen die een carrière willen opbouwen.

Miss Pryce: Ja, vrouwen doen momenteel **geweldige** dingen.

Lady Westholme: Stel je niet aan, Miss Pryce. Ga maar met Mohammed naar de apotheek en koop wat van die Keatings poeder. Misschien hebben we dat nog nodig.

Gids: Nee, nee - geen muggen - geen vliegen. Alles netjes - heel schoon.

Lady Westholme: Ga wat Keatings kopen.

Miss Pryce: Ja, ja natuurlijk, Lady Westholme. (*ze laat haar tasje vallen. De gids pakt het op en geeft het terug. Ze gaat naar de boog rechts achter met de gids achter zich aan, ze versnelt haar pas, terwijl ze moppert dat ze niet iets wil kopen. Uit- eindelijk rent ze nagenoeg weg*)

Gids: Ik zal u rommelwinkeltje laten zien. Kruisen, messen, inktstelletjes, allemaal van olijvenhout van de Olijfberg. Heel mooie souvenirs. Allemaal echt - geen namaak. (*beiden af*)

Lady Westholme: Ze bedoelt het goed, daar niet van, maar geen dame. Je moet dat natuurlijk niet laten merken. Ik haat snobisme. Nu, Miss King, ik hoop dat u met ons meegaat. Breng alsjeblieft niet te veel bagage mee. We reizen zo licht mogelijk.

Sarah: Ik zal erover nadenken.

Lady Westholme: Bespreek het maar met dokter Gerard. (*tegen Gerard*) Ik denk dat we elkaar vanavond bij het diner bij de Hoge Commissaris weer ontmoeten?

Gerard: Ik zie er met genoeg naar uit. (*Lady Westholme gaat rechts voor de krant zitten lezen. Gerard en Sarah gaan naar het terras. Terwijl ze weggaan, tegen Sarah*) Hebt u het uitzicht vanaf het terras gezien - ongelofelijk. (*Gerard en Sarah af. Higgs komt binnen en gaat naar de lift*)

Receptionist: (*tegen Higgs*) Neem me niet kwalijk, meneer, maar ik ga u een andere kamer geven. (*Higgs blijft staan*) We hebben jammer genoeg een foutje gemaakt....

Higgs: Wat bedoel je - foutje? Ik wil helemaal niet van kamer veranderen.

Receptionist: We hebben ontdekt dat die kamer door Lady Westholme was geboekt. We gaan u naar de tweede verdieping verhuizen.

Higgs: Voor wie?

Receptionist: Lady Westholme.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto